

פרשת מאיר לנסקי

סירובו של שר הפנים להעניק תעודת עולה למר מאיר לנסקי בגלל "עברו הפלילי" מעורר מיספר שאלות ביחס ל"חוקי-השבועות, שמן הראוי היה לקבל עליהן תשובה מפי המחוקק.

(א) מה היא הגדרתו המדויקת של המחוקק למנחם "עבר פלילי"? האם כל אדם החשוד בעבירה על החוק וזכה בתואר "בעל עבר פלילי", או רק אדם שהורשע לאחר שאשמתו הוכחה?

שלושנו ארצות-הברית, על אף השנים הרבות שעמדו לרשותם, לא הצליחו למצוא ראיית מספיקות להרשעתו של לנסקי, וגם אם עובדה זו תוקף לחוסר יעילותה, ואולי אפילו שחיתותה, של המשטרה הפדראלית, הרי כל עוד לא הוכח ההיפך מזה, רשאי מר לנסקי לר"ר אות את עצמו כזכאי וכחף מפשע.

אם יש בידי משרד הפנים שלנו הוכחות חותכות, לפשעיו של מר לנסקי, עליו להביא אותן לידיעת הציבור. הוכחות כאלה, אילו נמצאו, היו עוזרות, מן הסתם, לממשלת ארצות-הברית להניח את ידה על "הפרשע הנמלט", ויש לשער שהיא היתה מזדרזת לתבוע את הסגרתו של לנסקי.

גירושו של לנסקי מגבולות המדינה מבלי שארצות-הברית תתבע רשמית את הסגרתו, נראה בעיני רבים כצעד תמוה ביותר.

(ב) האם כל מי שנחשב בארץ מוצאו כ"על עבר פלילי" מסול אוטומטית לקבלת דרכון ישראלי? מה יקרה, נגיד, אם יהודי מברית-המועצות, אשר הור"שע שם על עבירות כלכליות (מיסחר במטבע זר), או אפילו גניבה מרכוש המדינה, יגיע ארצה ויבקש תעודת ער?

(ג) האם עלינו להניח את האף שלנו על עבר פלילי? האם עלינו להניח את האף שלנו על עבר פלילי? האם עלינו להניח את האף שלנו על עבר פלילי?

אני שואל את השאלות האלה משום שהדברים לא ברורים לי, ולרבים מבין אורחי המדינה. מחובתה של הממשלה להבהיר לנו את חוקי-השבועות, כדי שנדע באיזה מין מדינה אנחנו חיים.

מה שבטוח - בטוח

אחד מעולי ברית-המועצות הביא עימו השבוע את הסיפור המאלף הבא, אותו אני ממחר לפרסם כלשונו בתרגום עברי: יהודי במוסקבה שביקש לעלות אר"צ, הוזמן לחקירה בקג"ב.

"מה דעתך על מדיניות-החוק הסובייטי?" שאל אותו הקצין החוקר. "אני מזדהה עם כל מילה שנכתבה כעניין זה במאמר הראשי של פראודה", אומר היהודי.

"ומה דעתך על מדיניות-הפנים של ברית-המועצות?" שאל החוקר.

נגד בנימין קורצווייל

בעיתון "הארץ" (28.9.71) נתפרסמה רשימתו המתפלפלת והמתחכמת של אחד בשם פרופסור בנימין קורצווייל, הטוען כאילו אני ארתור רובינשטיין, שהישגיו בעולם המוסיקה ידועים לכל, כתבתי באור"ח עיון רשימה פוליטית, בה תקפתי כביכול את התינו שלו בדבר היותם של הכנענים, זרם דומיננטי יחיד בספר"רות העברית החדשה".

לא ולא! לא היה ולא יהיה דבר כזה, שאני, ארתור רובינשטיין, אשר הקדיש את כל חייו למוסיקה, אעסוק בכתבת מאמרים פוליטיים בכלל, ואטפל בתיזות הספרותיות של כל מיני קורצוויילים. אין זאת כי אם נפלה כאן טעות.

כנראה התכוון הפרופסור בנימין קורצווייל המכובד למאמרו של ד"ר אמנון רובינשטיין ("מישור פוליטי מלא איי געש סמויים", "הארץ", 8.9.71) בו העז הכותב להסתייג מקביעתו של פרופסור ברוך קורצווייל, בדבר חלקם של הכנענים בהיותם כל הספרות העברית.

קודם כל, בצדני הפרופסור בנימין קורצווייל, אשר שירבב את שמי לתוך מלחמתו הפרטית נגד ד"ר אמנון רובינשטיין, שאת השכלתי המוסיקאלית אני זוקף גם לזכות מאמרים והספרים הקולקלים שאינני קורא אותם, ומבחינה זו מאמרו של בנימין קורצווייל בעניין דעתו של אמנון רובינשטיין על פרופ"ר ברוך קורצווייל השנון, הוא נכס צאן ברזל של השכלתי. בדיוק כפי שברוך קורצווייל אינו קורא את מאמרו של אמנון רובינשטיין, אף כי הוא יודע בעל-פה כל מאמר בו הזכיר רובינשטיין את קורצווייל - כך אין אני קורא את

בעניין זה אני מזדהה עם המאמר הראשי שפורסם באיזווסטיה" אומר היהודי.

"והנודע הסובייטי, מה דעתך עליו?" ממשיך החוקר ללחץ.

"אני בהחלט מזדהה עם המאמר הראשי שפורסם בקוטסומולסקאיה פראודה".

"תגיד לי", אומר החוקר, "ודיעות משלך אין לך?"

"יש לי", אומר היהודי, "אבל אני לא מזדהה איתן".

מאמרו של בנימין קורצווייל אלא אם כן מוזכר בהם שמי.

למען האובייקטיביות המדעית והאמת ההיסטורית פנית, איפוא, אל ד"ר אמנון רובינשטיין, ודרשתי ממנו לכתוב מיכתב ל"הארץ" ולטטר אותי מן החשד הנורא, כאילו אני ולא הוא קורא את מאמרו של פרופסור ברוך קורצווייל.

האם אתה הוא אותו ארתור רובינשטיין שכבר לעתים כה קרובות לא שמעתי עליו דבר במדור הספרות של "הארץ"? שאל דוקטור אמנון רובינשטיין, ולחץ את ידי בשמחה. "אתה צודק בהחלט, אדוני. אני הוא הרובינשטיין שהזכיר את שמו של קורצווייל במאמר הפוליטי. ההבדל היחידי בינינו הוא שאני קורא את מאמרו ומכריז על כך בגלוי, ואילו קורא את כל מאמרי ומודה רק בקריאת אותם מאמרים בהם אני מוזכר בטעות את שמו, הייתי עוזר לך ברצון, אך מאחר שברוך קורצווייל אינו יודע להבחין בין פסנתרן לפובליציסט, יהיו דברי-ההסבר שלי מבובזים לחלוטין עליו".

עד כאן דברי עמיתי ושותפי לשמי המשפחה, הד"ר אמנון רובינשטיין, ועתה אין לי אלא לבקש את עורך "הנהלת השבועות" שיואל לפרסם את מכתבי נגד בנימין קורצווייל, שכתב בשמו של ברוך קורצווייל, כביכול, כאילו אני, ארתור רובינשטיין הוא, המנגן המפורסם בקא-קופונה של מערכת "הארץ".

זה כבר באמת עובר כל גבול! לא את עלבוננו של "הארץ" בא אני לתבוע, כי אם את עלבוננו.

כבוד רב, ארתור רובינשטיין.

פסוק מתוך שלי

"הבל הבלים, הכל הבל!" אמר הבל, ויוריד את הניבט על ראשו של קין.

פתרון לבעיית המאפיה

אם הוא יסכים להוריש את כספו לידינו, נוכל תוך שנים מיספר להחזיר את מחיר מיצרכי המזון החיוניים לקד"מ ותם ולאות הוקרה על תרומתו הנכבדה, לתת לו זכיון להפעלת סדום-סיטי. הרעיון של סדום-סיטי כבר מומן מנקר בראשי. למה לא להקים בסדום עיר-שעשועים בנוסח לאס-סיטי?

האם יש עוד מקום אחד בעולם שנוצר מתחילתו לידי שמש מרכז חיישישעשועים וחייחטא? קאיונו ובתי-זון נות מפוארים, ובתי-זוננים, ומירוצי-סוסים ומירון מכור ניות, ובנקים שווייצים והנזירות ללא מכס וכל שאר הפיצ'בקס, שיכולים להחיות את איזור ים-המוות, להממת את ההיים בים-המלה, ולהפוך את השממה לגן-עדן פורה.

את ניהול המפעל המאושר הזה אני מציע למסור לידי המאפיה היהודית באמריקה, בשני תנאים: (א) האוצר יקבל 51% מהרווחים של סדום-סיטי.

(ב) המאפיה תתחייב, בתמורה לידינו, להבליעדי שישנתן לה, להיות אחראית על הביטחון השוטף לאורך הגבול עם ירדן. צה"ל יוכל להוציא את כוחו תיו מהשטחים, וקדילאקים שחורים, ובהם גאנגסטרים בחליפת ערב מפוספסות ואתי מקלעים תבוים, ברתחיקי כנורות, יטיירו לאורך הירדן ויבטיחו את המדינה מפני הסתננויות של מתבלים. מה דעתכם?

גירושו של לנסקי מגבולות המדינה עלול לעלות לנו ביוקר, חוגים כלכליים מוסמכים מעריכים שהחזרתו לארצות-הברית תקטין את הכנסת המגבית יהודי-דית המאוחדת באמריקה בכמה עשרות מיליונים של דולרים לשנה. שלא לדבר על כ"ש 300,000,000 דולר, שבו מעריכים את יכוש הפרטי של לנסקי, שירד לטמיון ברגע שהוא יגורש מהארץ.

לדברי חוגים אלה עלול לנסקי, ברגע שיגיע לארצות-הברית, להפעיל את קשריו ולגרום לכך שמיל-יונים יהודים רבים, ההייבים לו את עושר-רם, יחדלו לתרום למגבית, ויש לשער שבשטח הלחצים על תוכל אפילו מדינת ישראל להתחרות עם לנסקי.

מאחר ומצבה הכלכלי הקשה של המדינה משריד את מנותחי בזמן האחרון - יש לי הצעה בלתי-שיגרתית, אשר תפתור גם את הבעיה של מר לנסקי ותקל במידה ניכרת על הבעיות הפיננסיות של מדינת ישראל.

(א) לא לגרש את לנסקי מהארץ. (ב) לערוך פגישה בינו לבין ספיר, ולשכ"נע אותו שירויש את כספו למדינה, תמורת התחייבות להקים על שמו מוסד לחינוך עבריניים צעירים, או ספרייה קריי-מינולוגית, או מבשלת ויסקי, או שיבה בעיר העתיקה, או מוזיאון לכלי-נשק קטנים ליד מוזיאון ההגנה.

הצעות לפנתרים

הפנתרים מתבלטים. הם לא יודעים איך להביא לידיעת הציבור, בצורה אפקטיבית, את הבעיות המעסיקות אותם. הם לא יודעים איך לגייס כספים כדי לממן פרוטומיה-הסברה, ולשחרר בערבות את חברייהם הנתונים במעצר.

יש לי שתי עצות פשוטות ואפקטיביות: (א) תפסיקו לשנוור תרומות מגדבנים. את המלאכה הזו יודעות המפלגות האחרות יודעו טוב מכס. כסף שבה בקלות - הולך בקלות, ונדבות משי-חיות את האדם.

אם אתם זקוקים לכסף למי מן פעולותיכם - הכריזו על יום-גיוס. צאו ליום-עבודה אחד בחודש, שכל הכנסותיו תהיינה מוקדשות לאירגון הפנתרים השחורים. גייסו חמישים, מאה פנתרים, שייצאו לעבוד יום אחד בכבישים, בתקלאות, בסבלות, בבניין - לא חשוב במה! העיקר יחד.

אני בטוח ששירות התעסוקה של משרד-רדיהעבודה ימצא יום-עבודה בשביל מאה בהורים צעירים, ולא תודקו לטובות של נדבנים. ולהטדיה של אנשים בעלי כוונות טובות. אני משוכנע שיימצאו סטודנטים ורבים מאוהדיכם ה"לבנים" וה-

"שבעים", שיהיו מוכנים להצטרף אליכם ליום-עבודה כזה. אתם יכולים כבר לר"שום אותי כמתנדב ראשון מהחוק.

(ב) אתם רוצים לשחול בהכרת הציבור שאדם לא יכול לפרנס משפחה של עשר נפשות ב"300 לירות לחודש? גייסו עשרים, שלושים אנשים, המקבלים שכר כזה, הושיבו אותם על המדרכה באחד המקומות הסואנים ב"עיר, שיבקשו נדבות! בפירוש כך!

בישלת הגדול, שיהיה מוצב מאחוריהם, צריך להיות כתוב: "הפנתרים השחורים נלחמים ל"צדק ושיוויון סוציאלי. אנחנו מרוויחים 300 לירות לחודש וכדי לקיים את המשפחות שלנו - עלינו לפשוט יד ולבקש נדבות".

אני בטוח שתמונה כזו ברחוב ב"היהודה או ברחוב דיזנגוף לא תימחה במהרה מתור דעת הציבור, וממשלת "הפועלים" שלו. זה גם הרבה יותר זול מאשר להוציא חוברות הסברה ולערוך הפגנות. כסיו מבלא בעיתונות העולמית (אם לא בעיר תנוות העברית) מובטח לכם. ואין דבר שמרגיז את הממשלה יותר מאשר כתבות ותצלומים כאלה בעיתונות הזרה.

פנתרים שחורים: תהיו "נחמדים" ותצביעו למערך!